

7) Udkastets § 3: Ved Fastsættelse af Fugthuus- eller Forbedringshuusarbejde bliver herefter i Dommen intet bestemt Straffested at nævne. Ogsaa med Hensyn til de Forbrydere, der hidtil ere inddømte i et vist Fugthuus eller Forbedringshuus, overlades det Justitsministeriet at bestemme, i hvilken Straffeanstalt de have at udstaa deres Straf.

Ordføreren (Ulrik): Med Hensyn til Udkastets 1ste Paragraph har jeg intet videre at bemærke, da den af Udvalget foreslaaede Redaktionsbemærkning maa ansees billigt af den høitærede Justitsminister. Med Hensyn til den 2den Paragraph maa jeg bemærke, at Hans Majestæt ved den af Udvalget paaberaabte kongelige Resolution af 25 Juni 1842 forbeholdt sig paa nærmere Forestilling i sin Tid at træffe Bestemmelse angaaende Grændserne for Værdigheden af Forbedringshuusstraffen, da de forskjellige Straffeanstalters Størrelse væsentligt deraf vilde være afhængig. En saadan Bestemmelse synes ogsaa at have været nødvendig, inden nogen ny Straffeanstalt blev opført; og, naar man først var enig om Systemet, hvor efter Straffeanstalterne vilde være at opføre, maatte ogsaa en saadan Bestemmelse uden Vanskelighed kunne være givet. Det er imidlertid ikke paa nogen saadan Bestemmelse, at Udkastets anden Paragraph gaaer ud; men man har kun villet gjøre den i Forordningen af 11te April 1840 § 82 foreskrevne Regel, der allerede var udvidet ved Forordningen af 15 April 1840 § 12 og 26 Marts 1841 § 15, almindelig. Udvalget maa erkende, at den anden § ikke er af nogen særdeles praktisk Vigtighed for den korte Tid, hvori Straf af Fæstnings-Arbejde eller Rasphuusarbejde endnu vil finde Sted, og Udvalget har meget vel seet, at det først var for 5te Gang begaaet Løsgjænger og 6te Gang begaaet Betleri og Dvalsalveri, at Straf af Fæstnings-Arbejde eller Rasphuus-Arbejde kunde komme til Anvendelse. Imidlertid har det dog ikke kunnet beslutte sig til at tilraade Anvendelse af en saa forkastelig Straffearart, som den anseer Fæstnings-Arbejde for at være, for Forbrydelser, som, om de ogsaa maae ansees for forkastelige i Almindelighed, dog ikke i og for sig gjøre vedkommende

Forbrydere særdeles farlige for Samfundet. Paa Grund heraf og i Henhold til den Betragtning, som Betænkningen indeholder, har Udvalget forment, at denne § aldeles kunde bortfalde. Hvad den første Deel af § 3 angaaer, da har Udvalget dertil foreslaaet et Tillæg, saaledes som af Betænkningen vil sees, saa at der, naar Forordningen emanerede, strax kunde være en Forfkrift, som vedkommende Dyrrigheder havde at rette sig efter med Hensyn til, hvor vedkommende Forbrydere vilde være at aflevere. Man har derved fulgt det Exempel, som blev givet ved Plakaten af 19de April 1826, der foreskrev, at Fæstningsarbejde for Fremtiden skulde bortfalde, men tilføiede, at foreløbigt vilde de Forbrydere, som ansaaes med denne Straf, være at aflevere til Kjøbenhavns Fæstning, og, forsaavidt de ikke kunne modtages der, vilde nærmere Forfkrifter være at meddele vedkommende Dyrrigheder. Hvad §'s sidste Deel angaaer, da har den ærede Justitsminister under Sagens første Behandling gjort Forsamlingen bekendt med en Deel af en Erklæring, som i sin Tid blev afgivet af Fængselscommissionen, og hvori Commissionen fremhævede, i hvor høi Grad alle økonomiske Hensyn tale for Statens Besøielse til at forandre det idømte Straffested, naar Straffen ikke derved bliver de jure strengere, endvidere at Commissionen ikke skønnede rettere, end at ingen overvetende juridisk eller kriminalistisk Grund taler herimod, hvorhos Commissionen gjorde opmærksom paa, at den samme Anskuelse var fulgt i Udlandet, hvor man havde oprettet nye Straffeanstalter og fundet det nødvendigt at nedlægge ældre. I Udvalget havde ogsaa oprindeligt været forskjellige Meninger om Sagen. Enkelte af dets Medlemmer vare tilbøielige til at gaae ind paa Udkastet. Imidlertid forenede man sig dog om den Anskuelse, at Fangerne vel skulde kunne forflyttes, men at det ikke burde finde Sted uden ifølge en Lov. Den forskjellige Maade, hvorpaa Straffen bringes til Udørelse i de forskjellige Straffeanstalter, taler unægteligt for denne Anskuelse; thi, om det ogsaa kan deduceres, at Straffefanger ikke have nogen bestemt Ret til at udstaa deres Straf i en bestemt Straffeanstalt, hvortil de ere dømte eller til at beskæftiges med et vist bestemt Straffe-